

[Steffensen.]

det er galt med, og som vi derfor må rette. Her tror jeg vi først og fremmest skal se på vort skattebudget. Ikke mindst de indirekte skatter tynger hårdt på de almindelige samfundsborgere. Jeg tror, det er dér, der skal sættes ind. Når vi udskriver store skatter og så igen finansierer forskellige ting og giver tilskud fra det offentlige, tror jeg, at administrationen sluger altfor stor en del af disse midler. I statistiske efterretninger kan vi se, hvilken udvikling der har fundet sted på dette område. Den gruppe af mennesker, der er beskæftiget i landbrug, gartneri, fiskeri og skovbrug, udgør tilsammen 438 000, medens antallet af embedsmænd og funktionærer udgør 453 000, altså 15 000 mere. Funktionærernes antal er i de sidste 10 år steget med 121 000. Jeg tror, vi her er inde i en udvikling, der er farlig, dersom levefoden i Danmark skal højnes, og det skulle den jo helst. Med hensyn til misbrugene blev det sagt: når retsforbundets medlemmer påstår noget sådant, må de også bevise det. Det er selvfølgelig vanskeligt, men vi har da set, at „Jyllandsposten“ for ikke så længe siden refererede en retssag, hvorunder det oplystes, at man hos en mand havde fundet 98 rugbrød, og fodermesteren bedyrede, at der pr. uge blev købt 60—70 rugbrød til opfodring. Man kan roligt sige, at ordningen opfordrer folk til ikke at tage det så nøje med rugbrødet, og det er en farlig udvikling.

Det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen nævnte her — også andre ordførere har været inde på dette spørgsmål —, at han troede, ophævelsen af prisbindingerne ville blive til fordel for det store landbrug; han troede ikke, at husmandsbrugene ville få nogen stor lettelse derigennem. Nu er det sådan, at 90 pct. af indtægterne i de små landbrug ligger på de forædlede produkter, husdyrprodukter. Derfor er det i virkeligheden den gruppe, som først og fremmest og mere end nogen anden gruppe indenfor landbruget har måttet betale sit bidrag gennem prisbindingerne. Så er spørgsmålet: Hvordan er da den økonomiske stilling i landbruget? Er det så gode tider? Spørgsmålene kan ikke besvares generelt.

Tager vi de 110 000 husmandsbrug under 10 ha og ser på de brug, som fører regnskab — det er sikkert ikke den ringeste del af dansk landbrug —, viser det sig, at de sidste år har haft en gennemsnitlig indkomst på omkring 6 000 kr. Det falder jo ikke godt sammen med, hvad vi ser i pressen — om det er rigtigt, skal jeg ikke garantere for —, at folketingsmand Carl Petersen har udtalt, at de økonomiske forhold nu faktisk er så-

danne, at de ikke opfordrer ungdommen til at gå ind i selvstændige husmandsbrug; det var økonomisk mere fordelagtigt at arbejde som landarbejder eller lønarbejder. Vi vil ikke håbe, at landboudgdommen skulle afskrækkes fra at indgå i rækken af selvstændige landbrugere.

Ser vi i sidste nummer af statistiske efterretninger fra 13. maj 1952, viser det sig, at medens landbrugspriserne, når man går ud fra priserne i 1913, nu er på 349, ligger industrivarernes pris på 577; de har altså haft en meget større stigning. Der er vist ingen, der tror, at teknikken, mekaniseringen, ikke lige så vel er slået igennem indenfor industrien som indenfor landbruget, det burde den i hvert fald.

Når der snakkes om prisbindinger, falder det i alt fald mig unaturligt, at der samtidig er visse kredse, der er interesseret i at opretholde priserne og undgå konkurrence for ikke at få prisfald. Her tænker jeg på dem, der hindrer liberalisering. Den højtærede finansminister skrev herom i en artikel i „Nationaltidende“, at i mange tilfælde betød dette en varefordyrelse på op mod 50—70 pct. Altså samtidig med at man ønsker at holde priserne nede for den del af forbruget, der omfatter landbrugsvarer, er der visse kredse, der ønsker at holde priserne kunstigt oppe på andre områder ved at undgå liberalisering og også ved toldbeskyttelse.

Vi er nu inde på en linie, hvor vi udskriver skatter på omkring ved 5,2 milliarder kr., og jeg tror, at denne linie er uheldig, fordi denne store skatteudskrivning i mange tilfælde rammer uretfærdigt, ikke mindst gennem forbrugsskatterne, men også ved at animere visse kredse til at slippe så billigt som muligt. Dette spørgsmål er også diskuteret her. Når vi giver tilskud fra det offentlige, kræver det større administration og fordyrer produktionen. Jeg tror, det er en uheldig udvikling, og derfor er det, at jeg tror, vi må få skatterne sat ned, og skal vi gå den vej, må vi også gå væk fra alle tilskuddene. Vi må finde frem til de naturlige priser.

Jeg kan altså ikke give tilslutning til det foreliggende lovforslag, fordi jeg tror, at det vil fremme misbrug. Den slags love, som folk ikke har respekt for, tror jeg vi skal have så få af som muligt, og har den almindelige borger ikke råd til at spise rugbrød, tror jeg, fejlen ligger helt andre steder, den ligger netop i den kunstige fordyrelse, vi laver på så mange områder.

Landbrugsministeren (Sønderup): Jeg vil gerne takke dem, der har givet tilslutning til lovforslaget.